Raddir lesenda

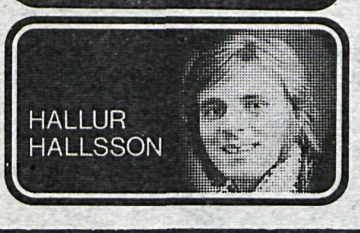

Auglýsingar og jafnrétti

M.H. skrifar:

„Oft hef ég furðað mig á að ennþá skuli birtar auglýsingar þar sem á rósamáli er verið að litilsvirða okkur kvenmennina. Það leynir sér ekki að karlmenn semja þessar auglýsingar — en gera mennirnir sér ljóst að um leið litilsvirða þeir eigin konu, dóttur og móður? Með öðrum orðum, gera það opinskátt hvað þeir sjálfir eru litillar ættar."

ENGIN GRÁTKONUVIÐKVÆMNI HELDUR LISTRÆN HUGSUN OG GOTT HANDBRAGÐ

— segir lesandi um gagnrýni Aðalsteins Ingólfssonar á verkum Höllu Haraldsdóttur

Þórkell Á. Björgvinsson skrifar:

„Dagana 25. okt. til 2. nóvember sl. hélt Halla Haraldsdóttir sýningu á verkum sinum að Kjarvalsstöðum. Um tvö þúsund gestir komu á sýninguna og meginhluti myndanna seldist. Voru sumar myndirnar keyptar af virtustu listkaupendum borgarinnar.

Hinn 4. nóvember sl. skrifar svo Aðalsteinn Ingólfsson harla ósmekklega grein um þessa sýningu i Dagblaðið, að því er virðist i þeim eina tilgangi að úthýsa listakonunni úr sýningarsölum borgarinnar um ókomna framtíð. Fullyrðir hann að listakonan sé algjörlega ómenntuð á sviði myndlistar og skilningslaus á eðli og hlutverk lita, skorti listræna myndhugsun og sé með velgjulega viðkvæmni, grátkonuviðkvæmni i meðferð myndefnis og lita. Veitir hann henni þó þá viðurkenningu að hann nefnir hana listakonu i grein sinni. Umræddur greinarhöfundur hafði komið á sýninguna, dvalið þar i tvær minútur til skoðunar á 81 myndverki og gengið siðan út. Með slikri hundavaðsathugun eru listaverkin fordæmd. Það vekur furðu ef þess háttar gönguskoðun getur talizt listgagnrýni og þá er ekki mikið til lista lagt.

Það vill svo til að mér er kunnugt um að þessi kona á mikla lifsreynslu að baki. Verk hennar birtust fyrst opinberlega fyrir 24 árum og hefur hún stundað nám i listgrein sinni á fimmta ár, bæði hér heima og i Danmörku. Á undan þessari sýningu að Kjarvalsstöðum hefur Halla haldið sýningu á verkum sinum á Siglufirði, Akureyri og Keflavik, tvær einkasýningar i Danmörku og tvær samsýningar þar lika. Í anddyri sjúkrahússins á Siglufirði á hún eftir sig lágmynd, 2x3 m, mótaða i stein, sem ber listhæfni hennar glöggt vitni og margir hafa kunnað að meta. Það svo, að þegar H. Oidtmann-bræður frá Þýzkalandi, sem þekktir eru hér á landi fyrir samstarf sitt við Gerði heitna Helgadóttur, sáu þessa mynd i anddyri sjúkrahússins fengu þeir slikan áhuga á verkum Höllu að þeir fóru i heimsókn til listakonunnar suður i Keflavik. Buðu þeir henni að taka þátt i sýningu hjá sér er þeir halda i Þýzkalandi á fimm ára fresti. Tóku þeir ljósmyndir af verkum hennar og fengu myndir sem þeir höfðu með sér til Þýzkalands. Hafa þeir þegar hafið vinnslu á myndum listakonunnar og mátti sjá eina þeirra á sýningunni að Kjarvalsstöðum. Það má ætla að þessir menn bjóði ekki upp á neitt „smekkskemmandi" heldur aðeins það sem ber listrænni myndhugsun og góðu handbragði fagurt vitni.

Kjarvalsstöðum er því sómi að sýningu Höllu Haraldsdóttur sem listunnendur kunnu greinilega að meta."

Verk eftir Höllu Haraldsdóttur — myndin er tekin á sýningu hennar á Kjarvalsstöðum i haust.

Almannavörnum

þess að vinna ofannefnd verk. Hugmyndir þessar eru fyrir hendi en litið verður úr framkvæmdum sökum peningaleysis. Ég legg til að hver borgari leggi sinn skerf af mörkum til þess að koma umræðum af stað um þessi mál og hina brýnu nauðsyn á sterkum almannavörnum. Það tekur tiu minútur að lesa fjórar siðustu blaðsiður simaskrárinnar og kostar ekkert að ihuga hvort þessi mál séu nógu vel kynnt."

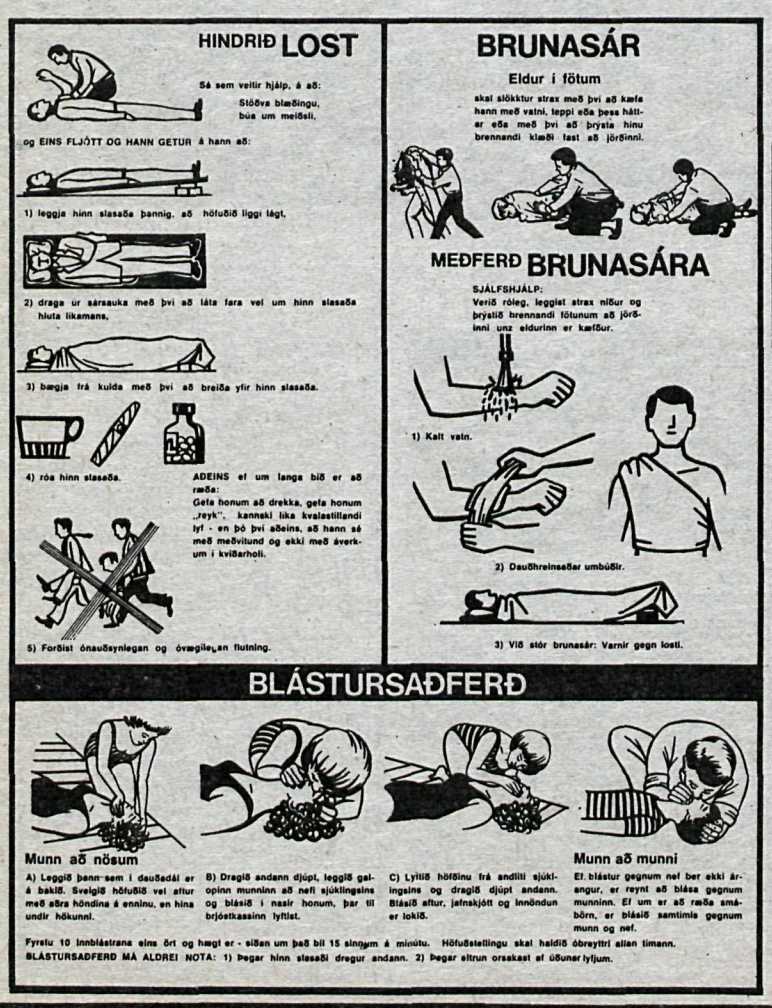

Verzlunarferðir til Bretlands

Ein ofsareið skrifar:

„Verzlunarferðir islenzkra kvenna til Bretlandseyja eru ástæða þessara skrifa minna.

Ég verð að segja eins og er — mér finnast þessar verzlunarferðir forkastanlegar, hreint og beint til skammar. Kvenfólk flykkist til Bretlands i þúsundatali i svokallaða innkaupatúra. Hvernig er það, eiga þessar konur enga sómatilfinningu? Sjálfsagt eru þessar konur, sem fara utan, ekki sjómannskonur, eiga ekki menn sem standa i baráttu við brezka ljónið. Þetta sifellda ÉG kemur upp aftur og aftur. Ég get, ég vil og ég skal fara til Bretlands á meðan islenzka þjóðin berst fyrir tilveru sinni."

Spurning dagsins

Ferðu oft út að skemmta þér?

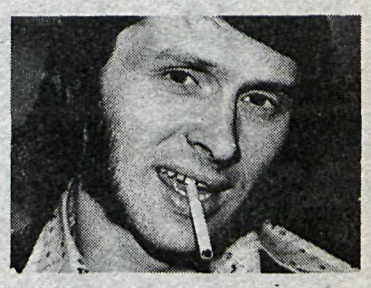

Vigfús Guðmundsson: — Ég fer um hverja helgi — en þá ekki nema einu sinni yfir helgina, aðallega á föstudagskvöldum.

Ágústa Hreinsdóttir, skrifstofustúlka: — Það er alltaf eitthvað að gerast og maður er sifellt að skemmta sér. Hver dagur hefur alltaf upp á eitthvað skemmtilegt að bjóða.

Karl Óskar Hjaltason: — Hvað, ég fer svona tvisvar i viku. Annars er ég reglulegur gestur á veitingahúsunum um þessar mundir — ég auglýsi sigarettutegund, má bjóða þér?

Hrafnhildur Þórarinsdóttir, húsmóðir: — Nei, ég fer ekki oft — ja, svona þrisvar á ári, þá aðallega á Sögu. Ég hef svo gaman af að dansa.

Bjarnveig Gunnarsdóttir, vinnur á saumastofu: — Ég fer bara út að skemmta mér um helgar — þá aðeins einu sinni yfir helgina — en athugaðu, kvöldið i kvöld er algjör undantekning. Ég fer alltaf i Sigtún.

Aðalheiður Guðjónsdóttir, aðstoðarstúlka þjóns: — Ég fer ekki oft út — stundum eftir vinnu á Sesar. Ég má ekkert vera að því að skemmta mér — er alltaf að vinna á kvöldin.